

a že o místní příslušnosti okresních soudů platí v těchto případech ustanovení § 3. Všeobecný doslov § 42 a zejména slova »p o k u d není zřízen«, svědčí o tom, že v něm jest stanoven předpis o věcné příslušnosti okresních soudů nejen pro soudní okresy, ve kterých nebudou vůbec zřízeny pracovní soudy, ani oddělení pro spory pracovní, nýbrž — pro uvedenou již přechodnou dobu — také pro ony soudní okresy, v nichž pracovní soudy neb oddělení okresních soudů pro pracovní spory sice zřízeny býti mají, ale dosud svou činnost zahájit nemohly. Nelze se přece důvodně domnívati, že by zákonodárce zamýšlel v poměrně dlouhé přechodné době od 1. ledna 1932 až do skutečného zřízení pracovních soudů a oddělení okresních soudů pro pracovní spory ponechat zaměstnance s jejich nároky z poměru pracovního, služebního a učebního bez potřebné ochrany soudní, an jinak poskytuje takovým sporům pro jejich povahu výhodu urychleného řízení (viz na př. § 224 čís. 7 c. ř. s. v doslovu zákona čís. 23/1928 sb. z. a n.). Není proto správný názor odvolacího soudu, že soud první stolice měl buď žalobu odmítnouti nebo ji postoupiti oddělení pro pracovní spory a ponechat ji nevyřízenou tak dlouho, až toto oddělení bude zřízeno. Ježto žaloba byla podána dne 18. března 1932, tedy v mezidobí mezi 1. lednem a 1. zářím 1932, byl podle § 42 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. pro tento spor věcně i místně příslušným dovolaný okresní soud v Z., jehož příslušnost nebyla žalovanou firmou napadena a který také rozhodl o žalobě věcně rozsudkem ze dne 13. července 1932, vydaným dříve, než u něho bylo skutečně zřízeno oddělení pro pracovní spory.

Čís. 12057.

K odůvodnění prozatímního opatření proti pozůstalosti (zastoupené opatrovníkem) jest třeba subjektivního chování (§ 379 ex. ř.), jehož se dopustil tento odpůrce; nestačí chování se zůstavitele.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1932, R I 884/32.)

Soud první stolice povolil k zajištění peněžité pohledávky prozatímní opatření proti pozůstalosti po Jiřím W-ovi, zastoupené opatrovníkem Dr. S-em. Rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

K povolení prozatímního opatření podle § 379 ex. ř. jest mimo jiné třeba, by vydobytí navrhovatelova nároku bylo ohroženo subjektivním chováním odpůrce, činícím jeho majetek pro navrhovatele nepřístupnějším. Takovéto subjektivní chování odpůrce nelze v souzeném případě spatřovati v tom, že inž. Jiří W., jak tvrdila stěžovatelka v návrhu, prohlásil ještě za svého života, že navrhovatelce nic nedá a že si na něm nic nevezme, a to prostě z důvodu, že odpůrcem jest tu pozůstalost po Jiřím W-ovi zastoupená opatrovníkem k činu a navrhovatelka ani netvrdila, že subjektivní chování, naznačené v § 379 ex. ř., tohoto odpůrce ohrožuje vydobytí jejího nároku.